

Peter en Venancia: Blinde liefde

Peter (36) en Venancia (39) werden op heel jonge leeftijd blind. Ze hebben een gezin van vier kinderen en runnen een eigen fietstaxibedrijf waar ze 150 jongeren tewerkstellen. En dit weten ze allemaal te combineren, ondanks hun visuele beperking...

Peter en Venancia met hun oudste drie kinderen

Peter: “Toen ik vijf jaar was kreeg ik mazelen”. In die tijd werd er vanuit de overheid nog niet veel gesensibiliseerd over het belang van vaccinaties. Mijn ouders hadden mij dus niet laten inenten en ik werd zwaar ziek. Mijn zicht ging snel achteruit tot ik volledig blind was. Dit was voor mij, zeker als kind, een heel zware klap. Ik sonderde me af van mijn vrienden en werd echt neerslachtig. Ik kon ook niet meer naar school.”

“Dat ik zo snel blind werd, zorgde voor heel wat argwaan”

Venancia: “Bij mij verliep het ook zo. Mijn ouders brachten me nog naar het ziekenhuis, maar daar kregen ze te horen dat ik nooit meer zou kunnen zien. Het voelde alsof m’n wereld instortte. Al snel werd ik door m’n omgeving gestigmatiseerd. Dat ik zo snel blind werd, zorgde voor heel wat argwaan bij de mensen uit de buurt. Mijn ouders stuurden mij dan naar HVP Gatagara, de school voor blinde en slechtziende kinderen van de Broeders van Liefde. Het was daar dat ik Peter voor het eerst ontmoette”.

Peter: “Op school kreeg ik opnieuw moed. Ik leerde er lezen, schrijven en rekenen in braille. Maar vooral dat ik

niet mocht opgeven, dat het leven niet stopt als je blind wordt. Dat je ook als blinde een goed leven kan leiden.”

Venancia: “In onze cultuur worden blinde mensen sterk gestigmatiseerd. Bij ons gaan we ervan uit dat blinden niet veel meer kunnen dan bedelen. Maar op school leerde ik dat dit zo niet hoefde te zijn. “Als je maar genoeg in je eigen kunnen en je eigen talenten gelooft, dan kan je hetzelfde bereiken als ziende mensen”, zo maakten de leerkrachten ons duidelijk.

Peter: “Na de lagere school gingen we verder met secundair onderwijs. Zelfs op die leeftijd zat het ondernemen al in m’n bloed. Ik ging vaak op en af naar de hoofdstad om daar tijdelijk klusjes te doen. Ik miste dus heel wat lessen, maar Venancia hielp me steeds om de leerstof in te halen en nam notities voor mij. Op die manier is de vonk overgeslagen en zijn we verliefd geworden op elkaar. Het was haar schoonheid die me omver blies. Niet haar uiterlijke schoonheid, haar innerlijke. En daar hebben wij een zesde zintuig voor. Als ik haar aanraak, dan voel ik liefde. Net als ziende mensen de liefde zien in elkaars ogen.”

“Haar schoonheid blies me omver”

Venancia: “In 2007 trouwden we uiteindelijk. Op dezelfde manier als iedereen. Er kwamen heel wat mensen kijken naar onze trouw. Want twee blinde mensen die elkaar het jawoord gaven, dat had nog niemand gezien...

“Een last voor de maatschappij”

Peter: “Toen we getrouwd waren bleken velen ons niet te aanvaarden als gewone mensen. Sommigen vonden het ongehoord dat we waren getrouwd, laat staan dat we kinderen zouden krijgen. Ze gingen ervan uit dat we een last zouden zijn voor de maatschappij. Dat we voor ons eten, onze kleding en huisvesting en het onderhoud van onze kinderen, afhankelijk zouden zijn van anderen, ons leven lang.”

Venancia: “Onze grootste uitdaging was dus niet onze beperking, wel het wantrouwen van mensen naar ons toe. De mensen zagen onze competenties niet, ze zagen enkel onze beperking. We moesten dus heel hard bewijzen dat we het wél konden. In het begin werd ons zelfs geweigerd een bankrekening te openen. Maar beetje bij beetje hebben we de maatschappij kunnen overtuigen dat onze beperking ons er niet van weerhoudt een gewoon leven

te leiden en onze eigen boontjes te doppen. Nu voelen we ons helemaal thuis in onze wijk. Het is bij ons zelfs vaak de zoete inval.”

“We begonnen met één fiets en één fietsjongen”

Peter: “Dankzij ons doorzettingsvermogen hebben we nu een eigen fietstaxibedrijfje. We kregen na heel wat aandringen een kleine lening en begonnen met één fiets en één fietsjongen. Ondertussen kunnen we goed leven van onze onderneming en kon Venancia zelf een masteropleiding volgen. Op die manier creëren we ook werk voor de grote populatie werkloze jongeren in onze hoofdstad Kigali. Nu hebben we 150 fietsjongens die voor ons werken. We hebben ook al een volgend project in gedachten: een coöperatieve die borstels maakt. Daarmee willen we zowel ziende als niet-ziende mensen aan een job helpen. Voor ons is het heel belangrijk dat beiden samenwerken, zo voorkomen we discriminatie. En werken bevordert automatisch ook de integratie.”

Venancia: “Ons gezin is ook “gemengd”. Onze 4 kinderen hebben allemaal een perfect zicht, maar Peter

en ik zijn blind. En dit lukt heel goed. Ons gezin verschilt nauwelijks van andere gezinnen. Ik denk dat we een voorbeeld zijn van hoe het ook in de maatschappij zou moeten kunnen.”

Peter: “Eén van mijn grote voorbeelden is Martin Luther King. Hij durfde dromen over een wereld zonder discriminatie tussen zwart en blank. Ik droom over een wereld waar mensen met en zonder visuele beperking dezelfde kansen krijgen. Op de school van de Broeders van Liefde hebben we al dezelfde onderwijskansen gekregen als andere jongeren in Rwanda. Dit is heel belangrijk, want onderwijs is de basis. De leerlingen die er afstuderen krijgen voldoende bagage mee om zelf hun eigen leven verder uit te bouwen en op te komen voor hun rechten. Nu

komt het er vooral op aan om ook de maatschappij te overtuigen tot wat we allemaal in staat zijn, zodat echt iedereen dezelfde kansen krijgt. Daar willen wij als gezin ons echt voor inzetten.

Dat ik blind ben zie ik niet als een straf van God. Wel integendeel. Het is dankzij God dat Venancia en ik oplossingen kunnen bedenken om onszelf te organiseren, ondanks onze beperking. Hij geeft ons die inspiratie.”

“We zouden nooit staan waar we nu staan, zonder deze school”

Venancia: “Nu onze eigen kinderen naar school gaan, beseffen we des te meer hoe belangrijk onderwijs is. Peter en ikzelf zouden nooit staan waar we nu staan mochten we niet naar de school voor kinderen met een visuele beperking geweest zijn. In een gewone school hadden we het niet gehaald. Zonder braille hadden we niet kunnen studeren, zonder lessen mobiliteit hadden we ons nooit zelfstandig kunnen verplaatsen, ... Een eigen bedrijfje opstarten zonder die opgedane kennis en vaardigheden? Nee, dat zou ons niet gelukt zijn. De school is heel bepalend geweest in ons leven. Daar zijn we onze leerkrachten heel dankbaar voor!”

Enkele werknemers van hun fietstaxibedrijf